

потомци, само че не сж имали уредени училища както въ Сливенъ и другагѣ.

Богато презъ 1858 г. нѣкои отъ младежитѣ въ Ямболъ поискали да замѣстятъ гръцкия надписъ на църквата св. Георги отъ 1835 г. който и днесъ блѣщи надъ църковнитѣ врата, гръкоманитѣ силно въстанахъ противъ тая беззаконна постѣпка на младежитѣ и неоставили да се снесе гръцкия надписъ. Всичкитѣ надгробни камъни до кѣсно врѣме сж надписвани по гръцки. Отъ училището и отъ църквитѣ за дълго врѣме не е исхвърленъ гръцкия языкъ. Презъ 1859 г. младежитѣ поискали да се кажатъ на великия четвъртъкъ въ църквата едно-двѣ евангелия и на славянски, нъ гръкоманитѣ и това непустили. Презъ 1860 г. неоставили да се отпразднова и паметта на св. Кирилъ и Методий. Едвамъ презъ м. Априлъ 1861 г. нѣкои отъ младежитѣ сполучили да изгорятъ гръцкитѣ книги отъ църквата св. Георгий и исхвърлили гръцкия языкъ, нъ за този великъ грѣхъ, гръкоманитѣ наклѣветили предъ властта младежитѣ и искали тѣхното наказание.

А пакъ въ Айтосъ още презъ сѣщия м. Май (1868) когато гражданитѣ условили за български учителъ Димова изъ с. Медвѣнъ, три-четирмата гръкомани веднага се опълчили срещу него, нъ гражданитѣ ако и по кѣсно отъ другитѣ си съотечественици се събудили, обаче, силно защищавали учителятъ си който билъ обсипанъ съ разни клѣвети отъ гръкоманитѣ. Тѣзи послѣднитѣ, слѣдъ всичкитѣ интриги които употребили за да изгонятъ учителя и да въведатъ гръцкия языкъ въ църквата като несполучили, тѣ почнали да се черкуватъ въ една стая и увѣрявали своитѣ съграждани че не въ продължително врѣме, цѣлий български народъ пакъ ще влезе въ обятията на святата вселенска патриаршия, обаче, като дойдохъ русситѣ, освободи се България и тѣ зарѣзахъ стаята въ която се черкувахъ.

1869 г. Бургаското училище. Созополскій владика безъ никаква причина изругалъ единъ български священникъ на име Георги, като му казалъ и *поливургаре*. Священника, който билъ доста развитъ и чувствителенъ човѣкъ, видѣлъ се обиденъ и възразилъ на владиката, че не му прави честь да се отнася тѣй грубо и безчеловѣчно, особно съ священникъ. Владиката още повече ядосанъ отъ дързостния отговоръ на священника, каралъ: „афоресанъ си“. Слѣдъ това, священника заминалъ по частна работа за Айтосъ, гдѣто видѣлъ че било отворено българско училище и въ църквата се чело по славянски, което до това врѣме не билъ виждалъ и ка-